

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 41/03-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., bytom N., ktorou namietala porušenie svojich práv garantovaných čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu v Topoľčanoch sp. zn. 7 C 154/92 z 21. mája 2001 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 292/01 z 31. augusta 2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2002 doručená sťažnosť J. Š., bytom N. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich práv garantovaných čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu v Topoľčanoch (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 154/92 z 21. mája 2001 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 292/01 z 31. augusta 2001.

Sťažovateľka v závere svojho rozsiahleho podania uviedla, že žiada, aby ústavný súd zrušil rozhodnutie súdov pre porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu, krajského súdu, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby bolo prikázané okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 154/92 konať bez zbytočných prieťahov a spravodlivo a aby bol odstránený stav právnej neistoty v čo najkratšom čase, pretože súdy neboli schopné vrátiť majetok, ktorý bol skonfiškovaný trestným rozsudkom sp. zn. Nt 92/68 zo 4. júla 1969. Sťažovateľka taktiež žiadala ústavný súd o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 000 Sk za každý rok nevydania majetku a priznanie trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 154/92 vyplýva, že uznesením z 21. mája 2001 bolo konanie zastavené.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 292/01 z 31. augusta 2001 bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 72/02 z 2. augusta 2002 bolo dovolanie navrhovateľov (aj sťažovateľky ako navrhovateľky č. 3) odmietnuté. Toto rozhodnutie bolo podľa doručenky (č. 1. 240 spisu) doručené právnej zástupkyňi sťažovateľky 4. októbra 2002.

Sťažovateľka sa na ústavný súd obrátila listom z 10. decembra 2002, ktorý bol ústavnému súdu doručený 12. decembra 2002, teda po zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, že podstatou tvrdení sťažovateľky o porušení označených základných práv a slobôd sú skutočnosti,

od uplynutia ktorých už uplynula lehota stanovená ako zákonná podmienka pre tento typ konania, bolo potrebné sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Keďže ústavný súd zistil prekážku v konaní, a to oneskorené podanie sťažnosti, bolo bezpredmetné zaoberať sa otázkou ustanovenia právneho zástupcu sťažovateľke v konaní pred ústavným súdom.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2003